

«КНИГА ПІСЕНЬ»

Генріх Гейне

Генріх Гейне (1797-1856 рр.)

- Називав себе “Барабанщиком революції” в Німеччині 1830-1848 рр.
- Це і напрочуд тонка лірика, і політична сатира, й іронія, завдяки якій подолано романтизм і взято нову тему – реальне життя:
- “Книга пісень”,
- “Дорожні картини”,
- “Німеччина. Зимова казка”

УРИВОК ПЕРШИЙ

Білі глянцеві манджети,
Чорні франки і панчохи,
Ніжна мова, поцілунки,-
Ох, коли б їм серце трохи!

Серця в груди і в те серце

І любові, і страждання

Ох, мене вбиває щебет

Про фальшивий біль

кохання

Хочу я податись в гори
Де хати на кручах мліють.
Де зітхають вільно груди
І вітри на волі віють.

Хочу я податись в гори,
Де стоять стрункі смереки
Мчать струмки птахи співають
Хмари в світ пливуть далеко

Прощавайте, пишні зали,
Пишні фраки, пишні дами!
Хочу я податись в гори,-
Я сміятися над вами.

УРИВОК ДРУГИЙ

Не знаю що стало зо мною,

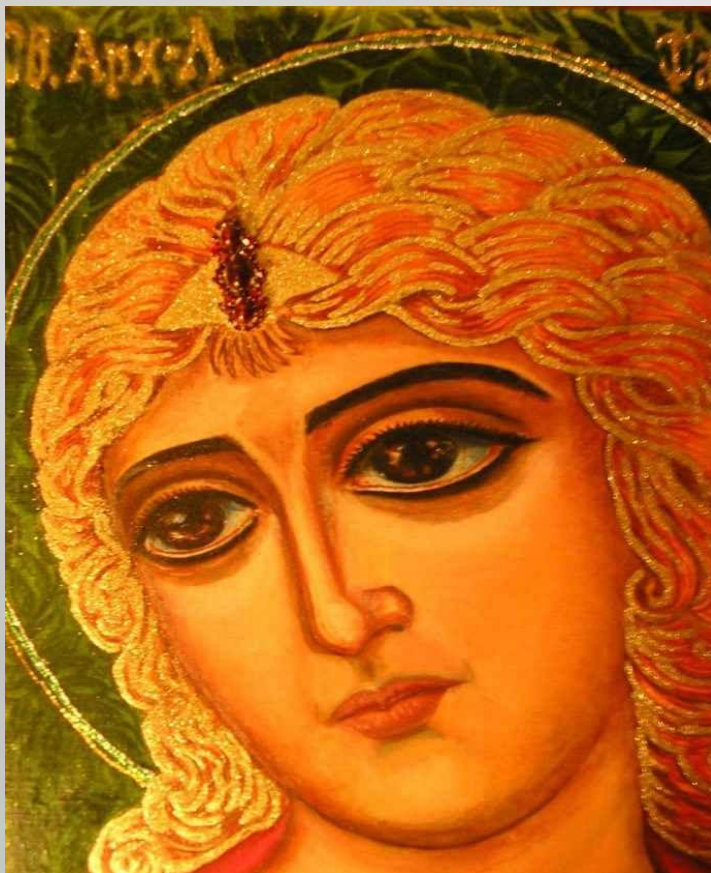
Сумує серце моє,--

Мені ні сну, ні спокою

Казка стара не дає.

Повітря свіже—смеркає,
Повільний Рейн затиш;
Вечірній промінь грає
Ген на шпилях гірських.

Незнана красуня на кручі,
Сидить у самоті,
Упали на шати блискучі,
Коси її золоті.

Із золота гребінь має,
І косу розчісує ним,
І дикої пісні співає,
Не співаної ніким.

В човні рибалку в цю пору
Приймає нестерпний біль
Він дивиться тільки в гору
Не бачить ні скель, ні хвиль

Зникають в потоці бурхливім

І човен, і хлопець з очей

І все це своїм співом

Зробила Лорелей.